

Arrest

nr. 106 998 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Urus Martan. U was traditioneel gehuwd met A. L. met wie u twee kinderen hebt. Uw huwelijk met deze man verliep problematisch en tijdens uw huwelijk had u te maken met huiselijk geweld. Na een ruzie besloot u in 2000 bij uw man weg te gaan.

U keerde samen met uw zoon naar uw ouders terug, waar u bleef tot na de geboorte van uw dochter. Na 8 maanden gescheiden te zijn van uw man, kwam uw man naar u toe en leefde u terug samen met hem tot 2002.

Opnieuw na een zware ruzie vertrok u met de kinderen en keerde opnieuw naar uw ouders terug. In deze periode werd uw vader ernstig ziek en hij overleed in 2003.

Zijn overlijden raakte uw moeder diep en zij werd bedlegerig na een hersenbloeding. U verzorgde uw moeder tot haar dood in 2009. Na het overlijden van uw moeder bleef u in uw ouderlijke woonst bij uw broer die downsyndroom heeft, tot uw vertrek naar Europa.

Gedurende de periode van 2002 tot uw vertrek kwam uw man verschillende keren de kinderen halen. Hij nam hen uitsluitend in de weekends en schoolvakanties mee en hij bracht hen telkens na een nacht of maximum twee nachten terug.

Wanneer uw man de kinderen kwam halen, probeerde u hem zo veel mogelijk te vermijden. Wanneer u hem zag, ontstond er vaak opnieuw een ruzie met hem.

Toen uw dochter haar eerste jaar naar school ging, diende zij volgens de voorschriften op school een hoofddoek en lange kleren te dragen. Uw man keurde in tegenstelling tot u, deze kledijvoorschriften op school goed.

Begin 2012 verliet u Tsjetsjenië omdat u alles beu was, de bedreigingen dat uw man uw kinderen zou afpakken, zijn beledigingen, de islamitische regels waar het maatschappelijk leven mee doordrongen was.

In 2011 had u opnieuw een zware ruzie met uw man en jullie gingen definitief uit elkaar.

U verliet Tsjetsjenië op 2 januari 2012.

U reisde naar Polen, waar u asiel aanvraagde.

Na een week verliet u Polen omdat uw zoon werd aangesproken door Tsjetsjeense mannen in het opvangcentrum. Deze mannen vroegen de naam van uw zoon en vertelden hem dat ze zijn vader kenden. Ze maakten uw zoon duidelijk dat zijn vader ook van plan was om naar Polen te komen.

U reisde naar Duitsland waar u werd tegengehouden door de Duitse politie. U werd overgebracht naar het opvangcentrum in Eissenhüttenstadt.

U vroeg asiel aan in Duitsland, maar op een rechtszitting over uw asielaanvraag vernam u dat u zou moeten terugkeren naar Polen.

U verliet Polen en op weg naar België nam de chauffeur een verkeerde weg.

De chauffeur bracht u naar Nederland waar u op 21 januari 2012 asiel aanvraagde.

Na een negatieve beslissing in Nederland, die u volgens de Dublin verordening, u terug verwees naar Polen, vertrok u naar België waar u op 21 mei 2012 toe kwam.

U vroeg dezelfde dag asiel aan.

Ook België gaf u een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op 21 juni 2012 omdat Polen het verzoek tot terugname had ingewilligd.

U besloot niet terug te keren naar Polen en verbleef dankzij de hulp van andere Tsjetsjeense mensen in België.

Op 10 januari 2013 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw binnenlands paspoort, een kopie van het binnenlands paspoort van uw zoon en de geboorteakte van uw dochter voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat u uw situatie in Tsjetsjenië grondig beu was.

De vele ruzies met uw man, zijn beledigingen, de vrees dat uw man uw kinderen zou afpakken, de strengere islamitische regels die de maatschappij toepaste werden u te veel. U was van oordeel dat u als vrouw rechten had en dat u als een volwaardig persoon wilde erkend worden.

Concreet vreest u dat uw kinderen u zullen ontnomen worden, hetzij door hun vader, hetzij door de maatschappij. Voor uw dochter vreest u dat ze niet als een vrije vrouw zal kunnen leven, voor uw zoon

verwees u naar uw angst dat uw zoon in de toekomst mogelijks betrokken zou kunnen geraken bij de gewapende strijd (CGVS p. 5, 6, 15, 18).

Het Commissariaat-generaal verklaart uw vrees echter ongegrond omwille van onderstaande redenen.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van uw man (CGVS p. 3, 5, 9, 16, 17) wordt opgemerkt dat u en uw kinderen sinds 2002, reeds 10 jaar voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, niet meer samenwoonde met uw man. In deze periode kwam hij uw kinderen af en toe halen en bracht hij hen telkens na enkele dagen terug, waaruit een zekere bezoeksregeling blijkt.

Op de vraag welke stappen uw man had ondernomen waaruit zijn intentie zou blijken dat hij van plan was om uw kinderen af te nemen, antwoordde u dat uw zoontje gedwongen werd mee te gaan, verwees u naar de islamitische wet die voorschrijft dat als ouders uiteen gaan de vader het recht heeft op de kinderen en naar zijn uitspraak dat hij de kinderen zou afnemen indien u opnieuw zou huwen met een andere persoon (CGVS p. 5, 9, 17).

Betreffende het feit dat uw zoontje werd gedwongen met zijn vader mee te gaan, moet vastgesteld worden dat hij telkens na een paar dagen terug kwam en uw zoon wanneer hij groter werd zelfs op zelfstandige basis terugkeerde (CGVS p. 6, 9).

Deze gang van zaken kan moeilijk beschouwd worden als een concrete aanwijzing waaruit blijkt dat uw man de intentie had u de kinderen af te nemen.

Wat betreffende uw verwijzing naar de islamitische wet, blijkt gezien de bezoeksregeling die al jaren lopende is, geen enkele aanwijzing dat uw man deze islamitische wet zo essentieel acht (CGVS p. 9). Een zelfde opmerking kan gemaakt worden over zijn dreigement de kinderen af te nemen wanneer u zou huwen met een ander persoon.

Gezien uw man al die jaren weinig belang hechtte aan de tradities, gezien hij al jaren een soort bezoeksregeling rond de kinderen heeft lopen en gezien het een dreigement betreft in de toekomst, dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen enige aanwijzingen terug te vinden zijn dat uw vrees de kinderen te zullen verliezen gegrond is.

U gaf aan dat u uw man vreesde omdat hij u vervolgde, hij u bedreigde en beledigde.

U had in 1996 en in 1998 twee ongeboorte kinderen in 1996 verloren omdat hij u sloeg (CGVS p. 8, 15). Vastgesteld moet worden dat u sinds 2002 met de kinderen weg bent bij uw man.

Sinds die periode had u nog steeds ruzies met hem, beledigde en bedreigde hij u, maar u maakte duidelijk dat u ervoor zorgde dat als hij de kinderen kwam halen u hem ontweek. U gaf aan dat u hem niet vaak zag, u elkaar haast niet meer contacteerden en dat als u hem zag, u niet naar hem toe ging.

U liet verstaan dat u een volwassen vrouw bent die als volwaardig iemand wenste behandeld te worden, u niet wou dat iemand tegen u schreeuwde of tierde, dat u zelf wou bepalen waar u zou dragen en waar u naar toe zou gaan. U wilde nergens toe gedwongen worden (CGVS p. 4, 5, 6).

Opgemerkt moet worden dat de moeilijkheden die u met uw (ex) man sinds 2002 ondervond niet kunnen beschouwd worden als ernstige feiten die een aanwijzing kunnen vormen voor een gegronde actuele vrees volgens de Conventie van Genève. Bovendien bevond u zich in deze situatie al 10 jaar en was de manier hoe uw (ex) man met u om ging, voordien geen reden om hem te ontvluchten.

Verder beschreef u uw man als iemand die in het leven niets wilde doen, niet werken, niet studeren. Hij bezat geen enkele macht om ergens zijn invloed te doen gelden. Hij leefde ten koste van anderen en van de maatschappij. U beweerde dat uw man weinig tot geen interesse had in de behoeften en noden van zijn kinderen, dat alles voor hem goed was (CGVS p. 12).

Uit de beschrijving van uw man en uit jullie omgang de laatste 10 jaar, blijkt geen enkele aanwijzing dat uw vrees voor uw man gegrond is.

Wat betreft uw afkeer ten aanzien van de Tsjetsjeense maatschappij met haar specifieke en dwingende islamitische regels ten aanzien van u en uw dochter, en uw vrees dat uw zoon in de toekomst mogelijks zou betrokken raken bij de gewapende strijd in Tsjetsjenië, dient opgemerkt te worden dat in uw verklaringen onvoldoende aanwijzingen zijn dat wat betreft de islamisering van de Tsjetsjeense maatschappij het voor u (mentaal) onmogelijk is zich aan te passen om zo ernstige problemen te voorkomen.

Opgemerkt dient te worden dat u een aantal jaren zich aan deze maatschappij aanpaste. U gaf aan dat u en uw dochter zich aanpasten wat betreft de islamitische kledij op school (CGVS p. 7).

Bovendien hebt u geen openbaar profiel, staat u niet in de kijker en maakt u uw afkeer tegen deze islamisering kennelijk niet publiek.

Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u persoonlijk werd geïdoleerd om deze reden (CGVS,p.5-18).

Bijgevolg kan de algemene situatie in Tsjetsjenië niet beschouwd worden als een persoonlijk risico op vervolging voor vrouwen die niet akkoord gaan met de Tsjetsjeense moraal.

Daarnaast, voor zover uw subjectieve vrees en afkeer van de Tsjetsjeense maatschappij dermate groot is, dat het voor u zeer moeilijk wordt om in deze maatschappij te leven, meent het Commissariaat-generaal dat u zich elders in de regio kan vestigen, bijvoorbeeld in de naburige deelrepubliek

Ingoesjetië, waar de voorschriften inzake kledij en islam minder strikt zijn. Ter illustratie is een recent artikel toegevoegd aan uw dossier in verband met het dragen van hoofddoeken op school in Ingoesjetië. Een naburige deelrepubliek, dicht bij Tsjetsjenië, laat bovendien toe dat uw ex man en zijn familie de mogelijkheden hebben jullie kinderen te bezoeken. Een intern vestigingsalternatief in deze regio zou volgens het Commissariaat-generaal dan ook geen reden zijn voor bijkomende problemen met uw ex man.

Wat betreft uw vrees dat mogelijks in de toekomst uw zoon zou kunnen beslissen of zich zou kunnen laten overtuigen deel te nemen aan de gewapende strijd, kan het volstaan vast te stellen dat dit enkel een vrees is die wat betreft de situatie van uw zoon nergens op gebaseerd is of waar u enige concrete aanwijzing voor hebt. Bijgevolg is uw vrees betreffende de mogelijke plannen van uw zoon in de toekomst niet aan de orde.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. De kopie van uw binnenlands paspoort, de kopie van het binnenlands paspoort van uw zoon en de geboorteakte van uw dochter bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 mei 2013 betreffende de argumentatie van de bestreden beslissing dat een individuele beoordeling van haar vraag naar bescherming noodzakelijk is, aan dat zij zich hiertegen geenszins verzet.

Zij bevestigt haar vrees en stelt dat zij persoonlijk het dagelijks leven in Tsjetsjenië niet meer aankon, gezien haar man haar nog steeds kwam terroriseren en bedreigen en dat hij haar geen enkele keuze liet om terug een eigen leven op te bouwen, en daarnaast gezien de gangbare maatschappelijke, religieuze en culturele standpunten van haar omgeving, totaal tegengesteld waren aan haar eigen maatschappijvisie en opvattingen. Zij laat gelden dat deze tegenstellingen door de jaren alleen maar erger werden en dat zij deze ook steeds sterker begon te voelen tot zij het niet meer kon dragen en ervoor koos om aan deze situatie te ontsnappen.

Zij bevestigt dat zij daarnaast indirect vreest voor de toekomst van haar twaalfjarige dochter en vijftienjarige zoon. In haar hoedanigheid van moeder, is zij volgens haar gerechtigd de toekomstige vervolging van haar kinderen in te roepen als een geldig asielmotief.

Betreffende de problemen met haar ex-echtgenoot, is verzoekster het niet eens met het besluiten die in de bestreden beslissing worden getrokken uit haar verklaringen.

Zij laat gelden dat zij op voortdurende wijze mishandeld en geterroriseerd werd door haar echtgenoot, zowel fysisch -met als gevolg twee doodgeboren kinderen-, als psychisch.

Het feit dat haar man haar kinderen af en toe meenam en toch terugbracht kan volgens verzoekster helemaal niet worden beschouwd als een bezoeksregeling, *“maar kaderde volledig in zijn manier om verzoekster te terroriseren en bang te maken dat hij er nog altijd was en dat hij dit kon doen...”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Het feit dat zij deze situatie al meer dan tien jaar onderging, is volgens haar geen reden om te stellen dat haar vrees ongelooftwaardig, ongegrond of niet ernstig is; integendeel hieruit zou men kunnen afleiden en begrijpen dat de maat voor haar vol was en dat de nooit aflatende psychische druk op haar en intussen op haar ouder wordende kinderen, haar té veel werd. Het feit dat zij niet eerder vluchtte, mag volgens haar niet leiden tot minimalisering van de feiten en tot de vaststelling dat zij dit alles maar moest blijven ondergaan.

Verzoekster wijst erop te hebben aangegeven dat zij in het Russisch haar ideeën en meer bepaald de pijn die zij voelde, niet goed kon overbrengen, doch dat uit haar verklaringen voldoende blijkt dat haar man haar binnen de relatie en later via haar kinderen onderwierp aan een onmenselijke en ontorende behandeling, hetgeen volgens haar onterecht geminimaliseerd wordt in de bestreden beslissing.

Zij wijst erop dat zij volgens de traditie in haar land, wel haar kinderen kon afstaan aan haar echtgenoot, om zo van hem af te zijn, doch dat dit uiteraard voor haar geen optie was en zij lijdzaam de fysische en later eerder psychische terreur van haar ex-echtgenoot ondervond.

Betreffende haar afkeer ten aanzien van de Tsjetsjeense maatschappij, waaromtrent in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat zij zich al jaren aanpaste aan de islamisering en dus niet blijkt dat het onmogelijk is om zich aan te passen om zo ernstige problemen te voorkomen, herhaalt zij dat haar man haar in haar privéleven onderdrukte en haar persoonlijkheid volledig kapotmaakte terwijl de maatschappij hem steunde en haar eveneens beknotte in haar vrijheden als vrouw.

Zij wijst erop dat de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie bevestigt dat de situatie voor vrouwen in Tsjetsjenië moeilijk is aangezien hun vrijheid en rechten inderdaad op grote schaal worden ingeperkt en geschonden.

Volgens verzoekster is logisch en begrijpelijk dat, gezien zij zowel privé als maatschappelijk aan het kortste einde trok, de vlucht uit Tsjetsjenië voor haar de enige uitweg was.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, verklaart verzoekster dat zij zich niet (meer) kon aanpassen aan de specifieke en dwingende islamitische voorschriften, *“die ook steeds dwingender werden, en van de welke zij inzag dat deze ook haar dochters rechten meer en meer zouden beknotten”* (zie het verzoekschrift, p. 4). Deze mentale druk was voor verzoekster zo ernstig dat het volgens haar zeker kan voldoen aan de definitie van vervolging, gelet op haar persoonlijke geschiedenis en persoonlijkheid.

Zij bevestigt dat zij als quasi alleenstaande vrouw heel zwak stond om ook haar opgroeiende zoon te beschermen tegen ronselpraktijken van de rebellen of andere groepen die hem ernstig in gevaar zouden brengen. Zij stelt dat zij hiervoor een gegronde vrees koestert en terecht stelde dat zij in haar situatie weinig bewegingsruimte had om haar zoon van dergelijke verleidingen te weerhouden.

Verzoekster stelt het niet eens te zijn met de mogelijkheid zich elders te vestigen in Ingoesjetië. Zij wijst erop dat zij de vader van haar kinderen niet wil zien en liefst zo ver mogelijk van hem verwijderd wil wonen om niet meer in voortdurende angst te moeten leven.

Zij laat bovendien gelden dat het voor een alleenstaande vrouw met twee kinderen niet doenbaar is om zich zonder problemen in een andere republiek van de Kaukasus te vestigen, laat staan in Moskou alwaar zij ook niet aanvaard zou worden.

Betreffende haar vrees dat haar zoon zou deelnemen aan een gewapende strijd, stelt zij gelden dat haar vrees wel degelijk gegrond is *“want dat de jongeren gewoon op straat rondlopen met geweren en dat er met gemak geronseld wordt en dat er de jongeren allerlei voordelen worden beloofd en voorgespiegeld waardoor zij er gemakkelijk aan toegeven”* (zie het verzoekschrift, p. 5); als alleenstaande vrouw zou zij dan ook weinig kracht hebben om haar zoon daarvan weg te houden.

Zij wijst er tevens op dat haar zoon vijftien jaar is en op een leeftijd is gekomen dat hij de wereld wil zien, optrekt met andere jongemannen en het advies van zijn moeder wellicht in de wind zal slaan. Gelet op hun familiale context meent verzoekster dat haar zoon een gemakkelijk doelwit is voor de ronselaars.

Verzoekster verklaart dat zij geen beroep wil doen op de bescherming geboden door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Zij voert aan dat, indien van haar de vluchtelingenstatus wordt geweigerd, zij in ondergeschikte orde zeker beroep kan doen op artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals blijkt uit de informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (o.a. een brief van het UNHCR). De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Verzoekster verklaarde haar land van herkomst ontvlucht te zijn omdat zij haar situatie aldaar grondig beu was. De vele ruzies met haar ex-echtgenoot, zijn beledigingen, de vrees dat hij haar kinderen zou afpakken, de strenge islamitische regels die de maatschappij oplegde, werden haar volgens haar verklaringen, te veel.

Verzoekster was van oordeel dat zij als vrouw rechten had en dat zij als een volwaardig persoon moest erkend worden. Concreet vreest zij dat haar kinderen haar zullen ontnomen worden, hetzij door hun vader, hetzij door de maatschappij. Voor haar dochter vreest zij dat zij niet als een vrije vrouw zal

kunnen leven, voor haar zoon vreest zij dat hij mogelijks betrokken zou raken bij de gewapende strijd (zie het verhoorverslag van 4 maart 2013; p. 5, 6, 15, 18).

De Raad verklaart haar voorgehouden vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, echter ongegrond omwille van onderstaande redenen.

Verzoekster gaf aan dat zij haar ex-echtgenoot vreesde omdat hij haar vervolgde, bedreigde en beledigde; in 1996 en in 1998 had zij twee ongeboren kinderen verloren om reden van geweldplegingen (zie p. 8, 15).

De Raad merkt op dat verzoekster sinds 2002 met de kinderen weg is bij haar man. Sinds die periode had zij nog steeds ruzies met hem, beledigde en bedreigde hij haar.

Verzoekster maakte echter duidelijk dat zij ervoor zorgde dat als hij de kinderen kwam halen zij hem ontweek. Zij gaf aan dat zij hem niet vaak zag, ze haast geen contact meer hadden en dat als zij hem zag, zij niet naar hem toe ging. Zij liet verstaan dat zij een volwassen vrouw is die als een volwaardig persoon wenste behandeld te worden, zij niet wou dat iemand tegen haar schreeuwde of tierde, dat zij zelf wou bepalen wat zij zou dragen en waar zij naar toe zou gaan. Verzoekster wilde nergens toe gedwongen worden (zie p. 4, 5, 6).

Opgemerkt moet worden dat de moeilijkheden die zij met haar ex-man sinds 2002 ondervond niet kunnen beschouwd worden als ernstige feiten die een aanwijzing kunnen vormen voor een gegronde actuele vrees volgens de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Bovendien bevond zij zich al tien jaar in deze situatie en was de manier waarop haar ex-man met haar om ging, voordien geen reden om hem te ontvluchten.

Verder stelt de Raad vast dat zij deze man beschreef als iemand die in het leven niets wilde doen, niet werken, niet studeren; hij leefde ten koste van anderen en van de maatschappij. Hij bezat geen enkele macht om ergens zijn invloed te doen gelden.. Uit de beschrijving van haar ex- man en uit hun omgang de laatste 10 jaar, blijkt geen enkele aanwijzing dat haar vrees voor hem gegrond is.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich tegen bovenstaande motivering verweert door het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met haar argumentatie dat fysiek en mentaal werd mishandeld en geterroriseerd door haar ex-echtgenoot , niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en zij aldus in gebreke blijft.

Ook haar vrees dat haar ex-echtgenoot de kinderen zou afnemen (zie p. 3, 5, 9, 16, 17), weet verzoekster niet aannemelijk te maken.

De Raad wijst er in deze eveneens op dat verzoekster en haar kinderen sinds 2002, reeds tien jaar vóór hun vertrek uit Tsjetsjenië, niet meer samenwoonden met haar ex-echtgenoot. In deze periode kwam hij de kinderen af en toe halen en bracht hij hen telkens na enkele dagen terug, waaruit een zekere bezoekregeling blijkt. Op de vraag welke stappen hij had ondernomen waaruit zijn intentie zou blijken dat hij van plan was om de kinderen af te nemen, antwoordde verzoekster dat haar zoontje gedwongen werd mee te gaan, verwees zij naar de islamitische wet die voorschrijft dat als ouders uiteen gaan de vader het recht heeft op de kinderen en naar zijn uitspraak dat hij de kinderen zou afnemen indien zij opnieuw zou huwen met een andere persoon (zie p. 5, 9, 17).

Betreffende het feit dat haar zoontje werd gedwongen om met zijn vader mee te gaan, moet vastgesteld worden dat hij telkens na een paar dagen terug kwam en haar zoon wanneer hij groter werd zelfs op zelfstandige basis terugkeerde (zie p. 6, 9). Bovendien verklaarde verzoekster dat haar dochter niet wilde meegaan en slechts twee keer is meegegaan (zie p. 9). Verzoekster verklaarde tevens dat haar ex- man weinig tot geen interesse had in de behoeften en noden van zijn kinderen, dat alles gelijk eender was voor hem (zie p. 12).

Deze gang van zaken kan moeilijk beschouwd worden als een concrete aanwijzing waaruit blijkt dat haar ex-echtgenoot de intentie had de kinderen af te nemen.

Betreffende haar verwijzing naar de islamitische wet, blijkt er gezien de bezoekregeling die al jaren lopende is, geen enkele aanwijzing te bestaan dat haar ex-echtgenoot deze islamitische wet zo essentieel acht (zie p. 9).

Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden over zijn dreigement de kinderen af te nemen wanneer verzoekster zou huwen met een andere man.

Gezien die man al die jaren weinig belang hechtte aan de tradities, gezien hij al jaren een soort bezoekregeling rond de kinderen aanvaardde en gezien hij in het verleden nog geen enkel

dreigement effectief heeft uitgevoerd, dient te worden opgemerkt dat nergens uit haar verklaringen enige aanwijzing terug te vinden is dat haar vrees om de kinderen te zullen verliezen gegrond is.

Verzoeksters' stelling in het verzoekschrift dat het feit dat haar ex-man haar kinderen af en toe meenam en terugbracht, helemaal niet kan worden beschouwd als een bezoekregeling, "*maar volledig in zijn manier (kaderde) om verzoekster te terroriseren en bang te maken dat hij er nog altijd was en dat hij dit kon doen...*" (zie het verzoekschrift, p. 4), wordt door de Raad niet aangenomen.

Verzoekster expliciteert haar bewering niet.

Gelet op het feit dat reeds werd vastgesteld dat haar dochter maar tweemaal naar haar vader ging en haar zoon telkens terugkwam -wat door verzoekster niet betwist wordt- en zij geen andere gebeurtenissen aanreikt waaruit zou kunnen blijken dat haar man haar wilde terroriseren, slaagt zij er immers niet in de vrees dat haar ex-echtgenoot de kinderen zou afnemen, aannemelijk te maken.

Waar zij aangaande de problemen met haar man in haar verzoekschrift tenslotte nog laat gelden dat zij haar ideeën en meer bepaald de pijn die zij voelde, niet goed kon overbrengen bij het verhoor in de Russische taal, doch uit haar verklaringen voldoende blijkt dat haar man haar eerst binnen de echtelijke relatie en later via haar kinderen onderwierp aan een onmenselijke en ontorende behandeling, stelt de Raad vast dat verzoekster bij aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of zij de tolk begreep en werd verduidelijkt dat zij eventuele problemen diende te melden. Zij bevestigde op het einde van het verhoor de tolk goed te hebben verstaan (zie p. 17). Bovendien vroeg zij ook in het kader van huidige procedure om te worden bijgestaan door een tolk die de Russische taal machtig is, waardoor zij zich geenszins kan beroepen op problemen om zich in het Russisch uit te drukken.

Betreffende haar stelling dat uit haar verklaringen voldoende blijkt dat haar ex-echtgenoot haar aan een onmenselijke en ontorende behandeling onderwerpt, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen.

Wat betreft de voorgehouden afkeer van verzoekster ten aanzien van de Tsjetsjeense maatschappij met haar specifieke en dwingende islamitische regels ten aanzien van zichzelf en haar dochter, is de Raad van oordeel dat in haar verklaringen onvoldoende aanwijzingen zijn dat wat betreft de islamisering van de Tsjetsjeense maatschappij het voor haar (mentaal) onmogelijk is zich aan te passen om zo ernstige problemen te voorkomen.

Opgemerkt dient te worden dat verzoekster zich reeds een aantal jaren aan deze maatschappij aanpaste. Zij verklaarde immers dat zij en haar dochter zich aanpasten wat betreft de islamitische kledij op school (zie p. 7). Bovendien heeft zij geen openbaar profiel, staat zij niet in de kijker en maakt zij haar afkeer tegen deze islamisering niet publiek kennelijk. Verder blijkt nergens uit haar verklaringen dat zij persoonlijk werd geïsoleerd om deze reden (zie p. 5,18).

Bijgevolg kan de algemene situatie in Tsjetsjenië niet beschouwd worden als een persoonlijk risico op vervolging voor vrouwen die niet akkoord gaan met de Tsjetsjeense moraal.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift ook dat de maatschappij haar ex-echtgenoot steunde om haar in haar privéleven te onderdrukken, haar persoonlijkheid volledig kapot te maken en haar aldus eveneens beknotte in haar vrijheden als vrouw.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster nergens in haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, noch in haar verzoekschrift, concrete feiten aanhaalt waaruit kan blijken dat haar man steun genoot van de maatschappij.

Haar verwijzing naar de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie die bevestigt dat de situatie voor vrouwen in Tsjetsjenië moeilijk is aangezien hun vrijheid en rechten inderdaad op grote schaal worden ingeperkt en geschonden, is bovendien niet afdoende om te kunnen besluiten dat haar rechten specifiek geschonden zijn en aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad wees er immers op dat de verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst niet kan impliceren dat verzoekster persoonlijk in dit land wordt bedreigd en vervolgd omwille van haar afkeer ten aanzien van de heersende maatschappij.

Waar verzoekster stelt dat zij zich niet (meer) kon aanpassen aan de specifieke en dwingende islamitische voorschriften, "*die ook steeds dwingender werden, en van de welke zij inzag dat deze ook haar dochters rechten meer en meer zouden beknotten*" (zie het verzoekschrift, p. 4), stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot het louter tegenspreken van de vaststelling dat nergens uit blijkt dat het voor haar mentaal onmogelijk is om zich aan te passen aan de Tsjetsjeense maatschappij, doch geen concrete elementen aanhaalt waaruit die onmogelijkheid zou blijken. Derhalve slaagt zij er niet in bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat, voor zover haar subjectieve vrees en afkeer van de Tsjetsjeense maatschappij dermate groot is, waardoor het voor haar zeer moeilijk wordt om in deze maatschappij te leven, zij zich elders in de regio kan vestigen, bijvoorbeeld in de naburige deelrepubliek Ingoesjetië, waar de voorschriften inzake kledij en islam minder strikt zijn; dienaangaande dient opgemerkt te worden dat een recent artikel werd toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de president van deze republiek zich openlijk verzet tegen het dragen van de hijab op school.

Verzoekster laat hiertegen gelden dat zij de vader van haar kinderen niet wil zien en liefst zo ver mogelijk van hem verwijderd wil blijven, om niet meer te moeten leven met de voortdurende angst die haar leven kenmerkte.

De Raad stelde echter reeds vast dat zij haar angst voor vervolging door haar man niet aannemelijk maakte (zie *supra*).

Haar stelling dat het voor een alleenstaande vrouw met twee kinderen niet doenbaar is om zich zonder problemen in een andere republiek van de Kaukasus te vestigen, laat staan in Moskou alwaar zij ook niet aanvaard zou worden, wordt niet onderbouwd. Verzoekster is een geëmancipeerde vrouw die al jaren haar kinderen op zelfstandige basis opvoedt en onderhoudt.

De Raad ziet derhalve geen enkele reden waarom zij als alleenstaande vrouw zich niet elders in de regio zou kunnen vestigen.

Wat betreft haar vrees dat haar zoon mogelijks in de toekomst zou kunnen beslissen of zich zou kunnen laten overtuigen deel te nemen aan de gewapende strijd, volstaat het om vast te stellen dat dit enkel een vrees is waarvoor zij geen enkele concrete aanwijzing heeft.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het stellen dat haar vrees wel degelijk gegrond is, aangezien de jongeren gewoon op straat rondlopen, hen allerlei voordelen worden beloofd en voorgespiegeld waardoor ze er gemakkelijk aan toegeven en haar zoon 15 jaar is en op een leeftijd is gekomen dat hij geïnteresseerd raakt aan avontuur buitenshuis, meer optrekt met andere jongemannen en het advies van zijn moeder wellicht in de wind zal slaan.

Gelet op het feit dat zij geen concrete aanwijzing kan geven, waaruit blijkt dat het risico dat hij zal deelnemen aan de gewapende strijd reëel is, is haar vrees betreffende de mogelijke plannen van haar zoon niet van aard om aanleiding te geven tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De blote beweringen van verzoekster kunnen ook niet leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Op basis van de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt niet dat er in Tsjetsjenië voor burgers een toestand heerst als bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizenddertien door:

mevr. M. BONTE

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE